

Припремио: проф. др Миле Дмичић*

ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ЗАКОН О ПРАЗНИЦИМА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

У конкретном случају, из садржине предметне декларације, као и питања које третира, по оцјени Вијећа, произилази да овај акт не садржи правну норму општег карактера, односно да правно не обавезује субјекте на које се односи. Овом декларацијом се изражава политички став Народне скупштине у погледу одређених питања политичке природе. С обзиром на то да наведена декларација садржи наводе као што су да Народна скупштина сматра, истиче, наглашава, потврђује, позива, обавезује и сл., Вијеће је утврдило да наведена декларација ни по садржини ни по форми нема карактер општег правног акта.

Имајући у виду одредбу члана 115. Устава Републике Српске и Амандмана LXXXVIII тачка 1. на Устав, којим је допуњен став 2. овог члана, према којој предмет оцјене Уставног суда Републике Српске, на тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса овог суда, могу бити закони, други прописи и општи акти, те чињеницу да оспорена декларација има карактер политичког а не општег правног акта, Вијеће је утврдило да није у оквиру његове надлежности да разматра предметни акт.

Из образложења

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 26. маја 2015. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за

* Редовни професор Правног факултета Универзитета у Бањој Луци

заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-348/15 од 26. маја 2015. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Декларацији поводом захтјева за оцјену уставности Закона о празницима Републике Српске пред Уставним судом Босне и Херцеговине у предмету број У-3/13, коју је Народна скупштина Републике Српске изгласала на Трећој сједници, одржаној 17. априла 2015. године, под бројем: 02/1-021-457/15. Уз наведени акт достављена је Декларација, Одлука о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса бошњачког народа број: 03.2-5-22/15 од 27. априла 2015. године, те Образложење ове одлуке бр: 03.2-5-22/15-1 од 28. априла 2015. године и 03.2-5-22/15-2 од 25. маја 2015. године. У акту предсједавајућег Вијећа народа наводи се да је Народна скупштина Републике Српске на Трећој сједници, одржаној 17. априла 2015. године, изгласала поменути декларацију, те је сагласно Амандману LXXXII на Устав Републике Српске доставила на разматрање Вијећу народа Републике Српске. Клуб делегата бошњачког народа је својим актом број: 03.2-5-22/15 од 27. априла 2015. године одлучио да покрене процедуру заштите виталног националног интереса бошњачког народа сматрајући да су Декларацијом повријеђени витални национални интереси бошњачког народа. С обзиром на то да Вијеће народа Републике Српске није постигло сагласност свих клубова поводом предметне декларације, као ни Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине, питање је прослијеђено Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса да донесе одлуку да ли је овим актом повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Овом декларацијом Народна скупштина Републике Српске истиче да је оспоравање одредаба члана 2.б) и члана 3.б) Закона о празницима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 43/07 – у даљем тексту: Закон) пред Уставним судом

Босне и Херцеговине у предмету број У-3/13 искључиво политички, а не правно заснован акт, чији је прикривени циљ негација легалитета и легитимитета Републике Српске и дејтонског уставно-правног поретка Босне и Херцеговине. Народна скупштина, између осталог, сматра да су празници Републике Српске утемељени на начелу недискриминације и да не угрожавају национални и вјерски идентитет и равноправност ниједног од три конститутивна народа и да одговарају универзалним вриједностима, европским тековинама и искуствима, и с тим у вези наглашава да је неприхватљиво да се у поступку оцјењивања уставности оспорених одредаба Закона цијене политички и историјски догађаји због којих је 9. јануар одређен као Дан Републике. С тим у вези, Народна скупштина истиче да је још 2007. године спровела Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине у предмету У-4/04 и донијела нови Закон о празницима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 43/07) у оквиру својих уставних надлежности и Дан Републике одредила као републички празник (секуларни празник), различит од вјерских празника који су уређени посебним одредбама Закона, те истовремено потврђује одговор на наводе из захтјева за оцјену уставности одредаба чланова 2.б) и 3.б) Закона о празницима Републике Српске у предмету У-3/13. Такође, Народна скупштина сматра да је, с обзиром да за то нема примјера у упоредноправној пракси у свијету, неприхватљиво да Уставни суд једне државе дјелује без Закона о Уставном суду као и да су страни држављани судије Уставног суда једне суверене државе, и констатује да је једнако неприхватљиво да Уставни суд Босне и Херцеговине као и остали правосудни органи на нивоу Босне и Херцеговине својим унутрашњим актима проширују своје надлежности. Уз то, Народна Скупштина позива на јединствен став и дјеловање представника Републике Српске у органима и институцијама у Босни и Херцеговини и свих политичких странака са сједиштем у Републици Српској да штите интересе Републике Српске и њених грађана

очувања уставног поретка утврђеног Дејтонским мировним споразумом, те обавезује надлежне органе да у покренутом поступку пред Уставним судом Босне и Херцеговине именују и подрже тим правних заступника који ће бити овлашћени да у име Народне скупштине предузму све процесне радње до окончања поступка у предмету У-3/13.

Вијеће за заштиту виталног интереса овог суда је, прије свега, размотрило правну природу предметне декларације Народне скупштине Републике Српске, будући да ова чињеница, по оцјени овог вијећа, представља претходно питање од којег зависи постојање процесних претпоставки за заснивање надлежности Уставног суда, па тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса.

Чланом 183. Пословника Народне скупштине Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/11) прописано је да се декларацијом изражава став Народне скупштине о општем питању политике у вези са правима и дужностима Републике.

У конкретном случају, из садржине предметне декларације, као и питања које третира, по оцјени Вијећа, произилази да овај акт не садржи правну норму општег карактера, односно да правно не обавезује субјекте на које се односи. Овом декларацијом се изражава политички став Народне скупштине у погледу одређених питања политичке природе. С обзиром на то да наведена декларација садржи наводе као што су да Народна скупштина сматра, истиче, наглашава, потврђује, позива, обавезује и сл., Вијеће је утврдило да наведена декларација ни по садржини ни по форми нема карактер општег правног акта.

Имајући у виду одредбу члана 115. Устава Републике Српске и Амандмана LXXXVIII тачка 1. на Устав, којим је допуњен став 2. овог члана, према којој предмет оцјене Уставног суда Републике Српске, па тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса овог суда, могу бити закони, други прописи и општи акти, те чињеницу да оспорена декларација има карактер политичког а не општег прав-

ног акта, Вијеће је утврдило да није у оквиру његове надлежности да разматра предметни акт.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске
Број: УВ -1/15. од 1. јун 2015. године)

ЗАКОН О ИЗВРШНОМ ПОСТУПКУ

Цијенећи наводе подносиоца захтјева да је оспореном законском одредбом повријеђен витални национални интерес бошњачког народа као и да су припадници овог народа доведени у неравноправан положај јер ће се оспорено нормирање негативно одразити углавном на Бошњаке који су, увеликом броју, исходили извршне судске наслове за накнаду тзв. ратне штете, Вијеће је утврдило да се предметна законска одредба, али и закон у цијелини, не односи на припаднике ниједног конститутивног народа појединачно. Закон, дакле, не садржи национални предзнак, већ се, независно од њихове националне припадности, подједнако односи на сва лица која су исходила правоснажне и извршне судске одлуке за накнаду штете, па и по основу неоснованог лишења слободе у периоду ратних дејстава. Нема дилеме да су у Републици Српској, поред припадника бошњачког народа, овакве пресуде донесене и у корист лица из реда других конститутивних народа, тако да се оспорена одредба примјењује на све ове субјекте. Поред тога, овакво законско прописивање доводи у питање могућност свих лица, ималаца извршних наслова да, у подједнаким условима, реализују своје право утврђено у истима, тако да се њиме не стварају услови за дискриминацију припадника ниједног конститутивног народа, нити осталих грађана. Сходно наведеном Вијеће је оцијенило да су неосновани наводи подносиоца захтјева да су оваквим прописивањем у неравноправан положај доведени припадници

бошњачког народа, те да је тиме повријеђен њихов витални национални интерес.

Исто тако, позивање подносиоца захтјева на поједине међународне документе којима је гарантовано право на адекватну компензацију, репарацију, рехабилитацију и другевидове сатисфакције лица неосновано лишених слободе, као и праксу Европског суда за људска права, није од значаја у овом поступку, јер захтјев за заштиту виталног националног интереса Вијеће може оцјењивати само у односу на одредбе Устава Републике Српске којим је дефинисан витални национални интерес конститутивних народа и поступак пред овим вијећем за његову заштиту.

Из образложења

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 16. септембра 2014. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-249/14 од 16. септембра 2014. године којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о допунама Закона о извршном поступку који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 2. јула 2014. године.

Одлучујући о прихватљивости захтјева Вијеће је на сједници одржаној 22. септембра 2014. године донијело рјешење број УВ-3/14, којим је утврђено да је прихватљив захтјев Клуба делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о допунама Закона о извршном поступку који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 2. јула 2014. године. Наиме, Вијеће је утврдило да су испуњене процесне претпоставке за прихватљивост захтјева, цијенећи чиње-

нице да је обавијест о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса Вијећу доставио предсједавајући Вијећа народа Републике Српске, те да је Одлука о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа једногласно донесена у Клубу делегата бошњачког народа. У Вијећу народа Републике Српске о поменутом захтјеву гласало се по процедури за заштиту виталног националног интереса, али није постигнута сагласност. Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине такође није постигла сагласност поводом Закона о допунама Закона о извршном поступку.

Сагласно члану 50. став 2. и 3. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 114/12, 29/13 и 90/14), Вијеће је 22. септембра 2014. године Клубу делегата српског народа и Клубу делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске и Народној скупштини Републике Српске доставило на одговор наведено рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа.

У образложењу које је достављено уз Одлуку о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа наведено је да Клуб делегата бошњачког народа сматра да је чланом 3. Закона о допунама Закона о извршном поступку повријеђен витални национални интерес бошњачког народа, јер се њиме лицима која су у својству ратних заробљеника задржавана у логорима на територији Републике Српске, а имајући у виду да се ради о, углавном, припадницима бошњачког народа, ускраћује право на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава. Предметним образложењем се изричито констатује неусаглашеност члана 3. Закона са чланом 1. Протокола број 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода. У образложењу се, такође, износи становиште да члан 3. Закона, у корелацији са одредбама Закона о унутрашњем дугу Републике Српске и чланом 182. Закона о раду, значи наставак процеса ускраћивања права жртвама тортуре и других тешких повреда

људских права. Стим у вези, а у контексту Општег коментара број 3. Комитета УН-а против тортуре, смјерница Комитета министара Савјета Европе о искорјењивању некажњивости за озбиљне повреде људских права, као и становишта Европског суда за људска права да потраживања по основу „ратне штете“ треба да буду измирена готовинском исплатом, истиче се потреба да жртвама повреда људских права буду осигуране пуне и ефективне мјере репарације, које не смију да зависе од парламентарне већине.

У одговору Народне скупштине Републике Српске на рјешење о прихватљивости предметног захтјева, који је достављен 30. септембра 2014. године, наводи се да захтјев Клуба делегата бошњачког народа заштити виталног националног интереса бошњачког народа није утемељен на Уставу Републике Српске. Доносилац оспореног закона, у првом реду, сматра да је захтјев непрецизно и непотпуно формулисан, јер је оспорен цјелокупан Закон о допунама Закона о извршном поступку, док се оспоравање, суштински, односи само на одредбе члана 3. којима се, у члану 166. Закона о извршном поступку, додају ставови 8. и 9. Такође се наводи да је оспорено законско рјешење у функцији стварања позитивне подлоге за рјешавање предметне материје на начин да се сва лица која су у току ратних сукоба била неосновано лишена слободе, а то је утврђено правоснажним судским одлукама пред редовним судовима у Босни и Херцеговини, доведу у равноправан положај, а да се истовремено постигне заштита буџета Републике, тако да обавезе настале на основу правоснажних и извршних судских одлука постају унутрашњи дуг Републике. Поред тога, истиче се да се у конкретном случају ради о погрешном и произвољном тумачењу Устава, будући да одредбама предметног закона није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа, нити било којег другог народа у Републици Српској. Предметни закон се једнако односи на све адресате, јер се примјењује на све правоснажне одлуке које се тичу накнаде штете настале у току ратних сукоба, без обзира на то у чију корист су

донесене, што је познато и подносиоцу захтјева, будући да истиче да ће се оспорене одредбе негативно одразити углавном на Бошњаке. С обзиром на изложено, законодавац је становишта да је Клуб делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске, у суштини незадовољан концептом Закона о допунама Закона о извршном поступку, иницирајући механизам заштите виталног националног интереса умјесто релевантне законодавне процедуре, наставља континуитет злоупотребе овог института. Сходно наведеном, Народна скупштина предлаже да Вијеће одбије захтјев Клуба делегата бошњачког народ.

Клуб делегата српског народа и Клуб делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске нису доставили одговор на рјешење о прихватљивости захтјева.

Оспореном одредбом члана 3. Закона о допунама Закона о извршном поступку прописано је да се члану 166. Закона о извршном поступку („Службениг ласник Републике Српске“ бр. 59/03, 85/03, 64/05, 118/07, 29/10, 57/12 и 67/13) послѣје става 7. додају нови ставови 8. и 9. који гласе: „(8) Извршење новчаних потраживања на терет средстава буџета Републике Српске, градова и општина, спроводи се до висине износа на позицији буџета предвиђеној за те намјене, у складу са Законом о извршењу буџета Републике Српске и одлуком о усвајању буџета Републике Српске, градова и општина.

(9) У буџету Републике, градова и општина за сваку фискалну годину, обезбјеђују се средства на име извршења правоснажних судских пресуда, споразума о признању кривице или закљученим поравнањем предсудом или другим надлежним органом, у складу са Законом о буџетском систему, Законом о извршењу буџета и одлуком о усвајању буџета Републике, градова и општина за одговарајућу фискалну годину.“

У поступку оцјењивања да ли је оспореним Законом о допунама Закона о извршном поступку дошло до повреде виталног националног интереса бошњачког народа Вијеће је имало у виду да је

тачкама 6, 17. и 18. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, финансирање остваривања права и дужности Републике, као и друге односе од интереса за Републику, у складу са Уставом, као и да се, у складу са чланом 122. Устава, оснивање, надлежност, организација и поступак пред судовима утврђују законом.

Поред тога, Вијеће је имало у виду да је заштита виталних националних интереса конститутивних народа утврђена чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске, као принцип заштите одређеног круга колективних права као што су остваривање права конститутивних народа да буду адекватно заступљени у законодавним, извршним и правосудним органима власти, идентитет једног конститутивног народа, уставни амандмани, организација органа јавне власти, једнака права у процесу доношења одлука, образовање, вјероисповијест, језик, његовање културе, традиције и културно наслеђе, територијална организација, систем јавног информисања и друга питања која би се третирали као питања од виталног националног интереса уколико тако сматра 2/3 једног од клубова делегата конститутивних народа у Вијећу народа. Такође, Вијеће је имало у виду и члан 5. став 1. алинеја 2. Устава, према којој се уставно уређење Републике темељи на обезбјеђивању националних равноправности и заштити виталних националних интереса конститутивних народа.

Полазећи од наведених одредби Устава, одредби Закона о допунама Закона о извршном поступку, те узимајући у обзир наводе Клуба делегата бошњачког народа, као и одговор Народне скупштине Републике Српске на рјешење о прихватљивости захтјева овог клуба делегата у Вијећу народа Републике Српске, Вијеће је оцијенило да нормирањем као у оспореном закону није дошло до повреде виталног националног интереса бошњачког народа.

Разматрајући захтјев Клуба делегата бошњачког народа, Вијеће је, прије свега, утврдило да наводи из достављених образложења Клуба делегата бошњачког народа не указују на повреду ниједног права из оквира заштите виталног националног интереса било којег конститутивног народа посебно, утврђених чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске. Ови наводи могу, евентуално, бити основ за покретање поступка апстрактне оцјене уставности Закона о допунама Закона о извршном поступку пред Уставним судом, јер се, на примјер, истима указује на уставне гаранције које се односе на право лица, неоправдано и без основа лишеног слободе, на рехабилитацију, накнаду штете, те гаранције самосталности и независности у поступању судова, и слично.

Цијенећи наводе подносиоца захтјева да је оспореном законском одредбом повријеђен витални национални интерес бошњачког народа као и да су припадници овог народа доведени у неравноправан положај јер ће се оспорено нормирање негативно одразити углавном на Бошњаке који су, у великом броју, исходили извршне судске наслове за накнаду тзв. ратне штете, Вијеће је утврдило да се предметна законска одредба, али и закон у цјелини, не односи на припаднике ниједног конститутивног народа појединачно. Закон, дакле, не садржи национални предзнак, већ се, независно од њихове националне припадности, подједнако односи на сва лица која су исходила правоснажне и извршне судске одлуке за накнаду штете, па и по основу неоснованог лишења слободе у периоду ратних дејстава. Нема дилеме да су у Републици Српској, поред припадника бошњачког народа, овакве пресуде донесене и у корист лица из реда других конститутивних народа, тако да се оспорена одредба примјењује на све ове субјекте. Поред тога, овакво законско прописивање доводи у питање могућност свих лица, ималаца извршних наслова да, у подједнаким условима, реализују своје право утврђено у истима, тако да се њиме не стварају услови за дискриминацију припадника ниједног конститутивног народа, нити осталих

грађана. Сходно наведеном Вијеће је оцијенило да су неосновани наводи подносиоца захтјева да су оваквим прописивањем у неравноправан положај доведени припадници бошњачког народа, те да је тиме повријеђен њихов витални национални интерес.

Исто тако, позивање подносиоца захтјева на поједине међународне документе којима је гарантовано право на адекватну компензацију, репарацију, рехабилитацију и другевидове сатисфакције лица неосновано лишених слободе, као и праксу Европског суда за људска права, није од значаја у овом поступку, јер захтјев за заштиту виталног националног интереса Вијеће може оцјењивати само у односу на одредбе Устава Републике Српске којим је дефинисан витални национални интерес конститутивних народа и поступак пред овим вијећем за његову заштиту.

(Одлука Вијећа за заштиту виталног националног интереса
Уставног суда Републике Српске, број:
УВ-3/14 од 22. октобра 2014. године)

ПРАВО НА РАСПИСИВАЊЕ РЕПУБЛИЧКОГ РЕФЕРЕНДУМА

Одлуком о расписивању републичког референдума број: 02/1-021-882/15, од 15. јула 2015, коју је донијела Народна скупштина Републике Српске, није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Одлука о расписивању републичког референдума се, према оцијени Вијећа, не односи на припаднике ниједног конститутивног народа појединачно, те не садржи одредбе којима се дискриминишу или фаворизују припадници неког од ових народа. Одлука нема национални предзнак, већ се, не зависно од њихове националне припадности, подједнако односи на све грађане, који слободно диспонирају својим правом да учествују на рефе-

рендуму. Такође, према оцјени Вијећа, Клуб делегата бошњачког народа, наводећи разлоге због којих сматра да се Одлуком о расписивању републичког референдума повређује витални национални интерес бошњачког народа, у суштини, износи претпоставке о могућим злоупотребама исте, што не може бити предмет оцјене у овом поступку. Исто тако, наводи којима се указује на прекорачење надлежности законодавног органа, могућност угрожавања једнакоправности грађана, а независно од њихове националне припадности, те на потенцијалну немогућност кривичног гоњења и процесуирања у предметима ратних злочина почињених над припадницима бошњачког и других народа у БиХ, и слично, не могу бити предмет оцјене у поступку пред овим вијећем, већ евентуално, у поступку апстрактне оцјене уставности.

Надаље, захтјев за заштиту виталног националног интереса Вијеће може оцјењивати само у односу на одредбе Устава Републике Српске којима су дефинисани витални национални интереси конститутивних народа, као и поступак пред овим вијећем за његову заштиту, те, стога, позивање подносиоца захтјева на праксу Уставног суда Босне и Херцеговине није од значаја за одлучивање у овом предмету.

Из образложења

Предсједавајућа Вијећа народа Републике Српске доставила је 3. августа 2015. године Уставном суду Републике Српске - Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-460/15 од 31. јула 2015. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Одлуци о расписивању републичког референдума, коју је Народна скупштина Републике Српске изгласала на Десетој посебној сједници, одржаној 15. јула 2015. године, под бројем: 02/1-021-882/15.

Одлучујући о прихватљивости захтјева, Вијеће је на сједници одржаној 10. августа 2015. године донијело рјешење број УВ-2/15 којим је утврђено да је прихватљив захтјев Клуба делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Одлуци о расписивању републичког референдума број: 02/1-021-882/15, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 15. јула 2015. године. Наиме, Вијеће је утврдило да су испуњене процесне претпоставке за прихватљивост захтјева, цијенећи чињенице да је обавјештење о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса Вијећу доставила предсједвајућа Вијећа народа Републике Српске, да је Одлука о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа једногласно, гласовима свих 7 присутних делегата, донесена у Клубу делегата бошњачког народа, те да се на Четвртој сједници Вијећа народа, одржаној 29. јула 2015. године, о Одлуци Клуба делегата бошњачког народа од 23. јула 2015. године, гласало по процедури за заштиту виталног интереса, али да није постигнута сагласност свих клубова у Вијећу народа, као и да Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине на Другој сједници, одржаној 30. јула 2015. године, није постигла сагласност поводом овог питања.

Сагласно члану 50. став 2. и 3. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 114/12, 29/13 и 90/14), Вијеће је 10. августа 2015. године Клубу делегата српског народа и Клубу делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске и Народној скупштини Републике Српске доставило на одговор наведено рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа.

У образложењу и његовој допуни, који су достављени уз Одлуку о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа, наведено је да Клуб делегата бошњачког народа сматра да је Одлуком о расписивању републичког референ-

дума повријеђен витални национални интерес бошњачког народа, јер се њоме оспоравају државне правосудне институције, чиме се доводи у питање процесуирање најтежих облика ратних злочина почињених над бошњачким и другим народима. Надаље се истиче да Народна скупштина није овлашћена да распише предметни референдум јер се исти тиче материје која је у надлежности Босне и Херцеговине, те да није овлашћена да тражи изјашњавање грађана о коначним и обавезујућим одлукама високог представника. Могуће непробођење одлука високог представника квалификовано је као антидејтонско дјеловање супротно Уставу БиХ, те тиме супротно и виталном националним интересу бошњачког народа. Исто тако, наводи се да чланство БиХ у Европској унији јесте витални национални интерес бошњачког народа, који је, у контексту настојања БиХ да се интегрише у ову заједницу, угрожен могућим укидањем Суда и Тужилаштва Босне и Херцеговине, као и Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине, јер су исти гаранција једнакоправности грађана у БиХ. С обзиром на изложено, истиче се да није могуће амандмански дјеловати на ову одлуку будући да је иста у цјелини неприхватљива за бошњачки народ. Предметним образложењем и допуном указано је и на извјесна правна схватања Уставног суда БиХ која одражавају становишта истог у погледу права Босне и Херцеговине да успостави механизме и институције неопходне за извршење њених надлежности.

Народна скупштина Републике Српске, Клуб делегата српског народа и Клуб делегата хрватског народа у Вијећу народа Републике Српске нису доставили одговоре на рјешење о прихватљивости предметног захтјева.

Одлуку о расписивању републичког референдума број: 02/1-021-882/15 донијела је Народна скупштина Републике Српске на основу члана 70. став 1. тачка 5. Устава Републике Српске, чл. 182, 186. ст. 1. и 2. и члана 226. Пословника Народне скупштине Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 31/11 и

37/11), те чл. 10. и 11. Закона о референдуму и грађанској иницијативи („Службени гласник Републике Српске“ број 42/10).

Оспореном Одлуком је прописано да: Народна скупштина расписује републички референдум на цијелој територији Републике Српске (тачка I), да референдумско питање гласи: „Да ли подржавате неуставно и неовлашћено наметање закона од стране високог представника међународне заједнице у Босни Херцеговини, посебно наметнуте законе о Суду и Тужилаштву БиХ и примјену њихових одлука на територији Републике Српске“ (тачка II), да се за дан одржавања референдума утврђује прва недјеља по истеку 50 дана од дана ступања на снагу ове одлуке (тачка III), као и да се задужује Влада Републике Српске да обезбиједи средства и техничку подршку потребну за провођење референдума (тачка IV), док Одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Српске“ (тачка V).

У поступку оцјењивања да ли је оспореном Одлуком о расписивању републичког референдума дошло до повреде виталног националног интереса бошњачког народа Вијеће је имало у виду да, ускладу са чланом 70. став 1. тачка 5. Устава, Народна скупштина расписује републички референдум, као и да, у складу са чланом 77. Устава, Народна скупштина може одлучити да о појединим питањима из своје надлежности одлуку донесе након претходног изјашњавања грађана на референдуму.

Поред тога, Вијеће је узело у обзир да је заштита виталних националних интереса конститутивних народа утврђена чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске, као принцип заштите одређеног круга колективних права као што су остваривање права конститутивних народада буду адекватно заступљени у законодавним, извршним и правосудним органима власти, идентитет једног конститутивног народа, уставни амандмани, организација органа јавне власти, једнака права у процесу доношења одлука, образовање, вјероисповијест, језик, његовање културе, традиције и културно наслеђе, територијална орга-

низација, систем јавног информисања и друга питања која би се третирали као питања од виталног националног интереса уколико тако сматрају 2/3 једног од клубова делегата конститутивних народа у Вијећу народа. Такође, Вијеће је имало у виду и члан 5. став 1. алинеја 2. Устава, према коме се уставно уређење Републике темељи на обезбјеђивању националних равноправности и заштити виталних националних интереса конститутивних народа.

Полазећи од наведених одредаба Устава, одредаба Одлуке о расписивању републичког референдума број: 02/1-021-882/15, те узимајући у обзир наводе Клуба делегата бошњачког народа, Вијеће је оцијенило да оспореном одлуком нису повријеђена права из оквира заштите виталног националног интереса било којег конститутивног народа, па тако ни бошњачког.

Вијеће је, наиме, утврдило да захтјевом Клуба делегата бошњачког народа, као и наводима из припадајућег образложења и његове допуне, није указано на повреду ниједног права зајемченог цитираним чланом 70. Устава, који је допуњен Амандманом LXXVII на Устав Републике Српске.

Одлука о расписивању републичког референдума се, према оцјени Вијећа, не односи на припаднике ниједног конститутивног народа појединачно, те не садржи одредбе којима се дискриминишу или фаворизују припадници неког од ових народа. Одлука нема национални предзнак, већ се, не зависно од њихове националне припадности, подједнако односи на све грађане, који слободно диспонирају својим правом да учествују на референдуму. Такође, према оцјени Вијећа, Клуб делегата бошњачког народа, наводећи разлоге због којих сматра да се Одлуком о расписивању републичког референдума повређује витални национални интерес бошњачког народа, у суштини, износи претпоставке о могућим злоупотребама исте, што не може бити предмет оцјене у овом поступку. Исто тако, наводи којима се указује на прекорачење надлежности законодавног органа, могућност угрожавања једнакоправности грађана, а независно од њихове националне припад-

ности, те на потенцијалну немогућност кривичног гоњења и процесуирања у предметима ратних злочина почињеним над припадницима бошњачког и других народа у БиХ, и слично, не могу бити предмет оцјене у поступку пред овим вијећем, већ евентуално, у поступку апстрактне оцјене уставности.

Надаље, захтјев за заштиту виталног националног интереса Вијеће може оцјењивати само у односу на одредбе Устава Републике Српске којима су дефинисани витални национални интереси конститутивних народа, као и поступак пред овим вијећем за његову заштиту, те, стога, позивање подносиоца захтјева на праксу Уставног суда Босне и Херцеговине није од значаја за одлучивање у овом предмету.

(Одлука Вијећа за заштиту виталног националног интереса
Уставног суда Републике Српске, број:
УВ-2/15, од 9. септембра 2015. године)

ПРЕВОЗ ПУТНИКА НА ПОДРУЧЈУ ЈЕДИНИЦА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

Према члану 115. Устава, Суд одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са Уставом, и о сагласности прописа и општих аката са законом.

Имајући у виду садржину и правну природу предметног акта, Суд је утврдио да оспорени даљинар нема карактер општег правног акта чију уставност и законитост, у смислу члана 115. Устава Републике Српске, оцјењује Уставнисуд. Сагласно наведеном, Суд је оцијенио да оспорени даљинар представља специфичан интерни акт који се односи на конкретне путне правце и аутобуске станице/стајалишта, те тачно одређено општинско подручје, односно да се ради о акту техничко-спроведбеног карактера који је донесен у поступку извршења законом про-

писане обавезе усклађивања и регистрације редова возње у линијском превозу лица на територији јединице локалне самоуправе.

С обзиром на наведено Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка а) Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” бр. 104/11 и 92/12), одлучио да одбаца приједлог за оцјењивање уставности и законитости оспореног даљинара.

Из образложења

„Боснаекспрес“ д.о.о. Добој је приједлогом, пред Уставним судом Републике Српске, покренуло поступак за оцјену уставности и законитости Даљинара са минималним временима возње на општинским аутобуским линијама од 3. јуна 2011. године („Службени гласник Општине Добој“ број 4/11). У приједлогу се истиче да оспорени акт није у складу са Законом о превозу у друмском саобраћају Републике Српске и Правилником о критеријумима, начину и поступку усклађивања и регистрације редова возње аутобуских линија на подручју општине Добој. Предлагач сматра да се незаконитост Даљинара огледа у томе што различито, у односу на Закон и Правилник, утврђује минимална времена возње, због чега, како је наведено, настају проблеми у примјени овог акта. Такође, предлагач наводи сопствени примјер одбијања приједлога редова возње од стране надлежне комисије управо због констатације да нису испоштована минимална времена возње из Даљинара, као и неоправдано различито поступање ове комисије у истим ситуацијама.

Оспореним Даљинаром са минималним временима возње на општинским аутобуским линијама („Службени гласник Општине Добој“ бр. 4/11, 3/12 и 8/12), који је донио начелник Општине Добој, у текстуалном дијелу, поред осталог, прописано је да се

овим Даљинаром и минималним временима вожње за сваку релацију превоза на подручју општине Добој утврђује: аутобуске станице/стајалишта за улазак и излазак путника из аутобуса; удаљеност од почетне станице/стајалишта до завршне станице/стајалишта, као и удаљеност између станица/стајалишта на сваком путном правцу појединачно; минимално вријеме вожње од почетне станице/стајалишта до завршне станице/стајалишта, као и минимално вријеме вожње између станица/стајалишта на сваком путном правцу појединачно и просјечна брзина вожње за сваки путни правац (члан 1. тач. 1–4); да ће Даљинари минимална времена вожње превозници обавезно користити при изради редова вожње аутобуских општинских приградских линија и да ће за линије градског саобраћаја даљинари минимална времена вожње бити наведени у тендеру као дио услова који су прописани тендером (члан 2) и да ће превозници приликом израде редова вожње повећати-смањити минимална времена вожње из Даљинара за: повећати за 30 секунди за свако ново убачено стајалиште, са заокружењем на цио минут на већу вриједност и смањити за 30 секунди за свако ново избачено стајалиште из Даљинара, са заокружењем на цио минут на мање вриједности. У табеларном дијелу оспореног Даљинара, прописани су путни правци и посебно, за сваки путни правац, наведен је назив станице/стајалишта, појединачно и кумулативно растојање у км и минимално вријеме у мин. и сек., уз напомену о просјечној брзини израженој у км/х.

Према члану 115. Устава, Суд одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са Уставом, и о сагласности прописа и општих аката са законом.

Имајући у виду садржину и правну природу предметног акта, Суд је утврдио да оспорени даљинар нема карактер општег правног акта чију уставност и законитост, у смислу члана 115. Устава Републике Српске, оцјењује Уставнисуд. Сагласно наведеном, Суд је оцијенио да оспорени даљинар представља специфичан интерни

акт који се односи на конкретне путне правце и аутобуске станице/стајалишта, те тачно одређено општинско подручје, односно да се ради о акту техничко-спроведбеног карактера који је донесен у поступку извршења законом прописане обавезе усклађивања и регистрације редова возње у линијском превозу лица на територији јединице локалне самоуправе.

С обзиром на наведено Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка а) Закона о Уставном суду Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 104/11 и 92/12), одлучио да одбаци приједлог за оцјењивање уставности и законитости оспореног даљинара.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У -37/14, од 24. јун 2015. године)

ПРАВИЛНИК О УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ

С обзиром на то да је у току поступка давалац одустао од иницијативе за оцјену уставности и законитости чл. 1. и 2. Правилника о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у ЈЗУ Дом здравља Зворник број: 1531/14 од 14. октобра 2014. године, а да Суд није нашао основа да по сопственој иницијативи настави поступак, одлучено је да се, на основу члана 57. тачка б) Закона о Уставном суду Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 104/11 и 92/12), поступак обустави.

Из образложења

Драго Чутурић из Зворника дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјену уставности и законитости чл. 1. и 2. Правилника о измјенама и допунама Пра-

вилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у ЈЗУ Дом здравља Зворник број: 1531/14 од 14. октобра 2014. године, који је донио директор ове установе. У иницијативи, односно допуни иницијативе наведени су прописи и општи акти са којима, по мишљењу даваоца иницијативе, оспорене одредбе овог правилника нису у сагласности.

Давалац иницијативе је, дописом од 13. јануара 2015. године, обавијестио Суд да повлачи дату иницијативу, не наводећи разлоге оваквог поступања.

С обзиром на то да је у току поступка давалац одустао од иницијативе за оцјену уставности и законитости чл. 1. и 2. Правилника о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у ЈЗУ Дом здравља Зворник број: 1531/14 од 14. октобра 2014. године, а да Суд није нашао основа да по сопственој иницијативи настави поступак, одлучено је да се, на основу члана 57. тачка б) Закона о Уставном суду Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 104/11 и 92/12), поступак обустави.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У-107/14, од 9. априла 2015. године)

ЗАКОНО ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ

Имајући у виду да из наведених уставних одредаба произлази овлашћење законодавца да уређује услове за обављање одређене дјелатности, Суд је оцијенио да је право законодавца да уређујући услове и начин вршења превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз, уређује и услове и начин вршења такси превоза. С тим у вези Суд је оцијенио да прописивање као у оспореној одредби члана 51. став 1. Закона, односно да такси превозник може вршити такси превоз само на подручју јединице

локалне самоуправе на којем има регистровано сједиште, право законодавца да, проијењујући друштвену оправданост уређивања ових односа, пропише такве услове и начин обављања такси превоза. Поред тога, Суд је оцијенио да је и прописивање као у ставу 2. овог члана, односно да се одредбе из става 1. овог члана не односе на појединачне возње између двије јединице локалне самоуправе са повратном празном возњом, односно повратном возњом истих путника, те прописивање као у ставу 4., да се одредбе ст. 1. и 2. овог члана не односе на такси превознике који имају регистровано сједиште у јединици локалне самоуправе која у свом саставу има више општина, ако такси превоз врше у оквиру те јединицелокалне самоуправе, као уређивање граничне ситуације, сагласно Уставу. Наиме, законодавац је, поред одређивања такси превоза као локалног превоза, односно превоза који се обавља на подручју јединице локалне самоуправе, одредио да такси превозник који је започео превоз на подручју јединице локалне самоуправе на којој има регистровано сједиште, може, у складу са прописаним условима, да заврши започети превоз на подручју јединице локалне самоуправе на којој нема регистровано сједиште, али не и да обавља дјелатност на подручју те јединице локалне самоуправе, што се сагласно Уставу, уређује законом.

С обзиром на то да се прописани услови за обављање дјелатности такси превоза односе подједнако на све који обављају те послове, Суд је оцијенио да прописивање као у оспореној одредби члана 51. Закона није у несагласности ни са чл. 39. и 50. Устава Републике Српске.

Цијенећи да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике

Српске” бр. 104/11 и 92/12), у овом предмету одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

Из образложења

Ранко Гаврић, такси превозник из Мркоњић Града, дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјену уставности члана 51. Закона о превозу у друмском саобраћају („Службени гласник Републике Српске“ бр. 111/08, 50/10, 12/13 и 33/14). У накнадно достављеним дописима, иницијативи се придружио и Ђуро Милетић, такође такси превозник из Мркоњић Града. Даваоци иницијативе, поред тога што захтијевају укидање или измјену оспореног члана Закона, наводе да је овај члан дискриминирајући и да је несагласан са нормама које регулишу дјелатност јавног превоза, како у нашем окружењу, тако и у свијету. Сматрају да се оспореном законском одредбом онемогућава да такси превозници по позиву превозе путнике из друге локалне заједнице, односно да врше такси превоз путника између двије локалне заједнице са укљученим таксиметром као на нивоу локалне заједнице. На овај начин се, како наводе, ограничавају уставна права на рад и слободу рада и на економско и социјално уређење. У вези с тим истичу да се оспореном законском одредбом уставно право на рад и слободу рада које подразумијева право које се остварује на подручју цијеле Републике Српске, те право на економско и социјално уређење које се заснива на равноправности свих облика својине и слободном привређивању, прописују само за јавне превознике, што је чини дискриминирајућом и због чега предлажу да Суд утврди да ова одредба није у складу са чл. 39. и 50. Устава Републике Српске.

Народна скупштина Републике Српске, у одговору на наводе из иницијативе истиче да поднесак нема природу иницијативе за оцјењивање уставности закона, већ да подносиоци акта траже помоћ у рјешавању постојећих проблема с циљем измјена и допуна

Закон о превозу у друмском саобраћају. Због наведеног предлажу да Уставни суд предметну иницијативу одбаци.

Оспореним чланом 51. Закона о превозу у друмском саобраћају („Службени гласник Републике Српске“ бр. 111/08, 50/10, 12/13 и 33/14) (у даљем тексту: Закон) прописано је: да такси превозник може вршити такси превоз само на подручју јединице локалне самоуправе на којем има регистровано сједиште (став 1); да се одредбе из става 1. овог члана не односе на појединачне возње између двије јединице локалне самоуправе са повратном празном возњом, односно повратном возњом истих путника код које је цијена превоза уговорена и за које је унапријед издата возна карта (став 2); да такси превозник не може почињати превоз у зонама аутобуских стајалишта јавног превоза, на удаљености 25 метара прије и после видно обиљеженог стајалишта (став 3) и да се одредбе ст. 1. и 2. овог члана не односе за такси превознике који имају регистровано сједиште у јединици локалне самоуправе која у свом саставу има више општина, ако такси превоз врше у оквиру те јединице локалне самоуправе (став 4).

У поступку оцјењивања уставности оспорене одредбе члана 51. Закона Суд је, прије свега, имао у виду да је тач. 6. и 18. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске утврђено да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, власничке и облигационе односе и заштиту свих облика својине, правни положај предузећа и других организација, као и друге односе од интереса за Републику у складу са Уставом. Поред тога, Суд је имао у виду и одредбе Устава Републике Српске на чију повреду указује давалац иницијативе, односно члан 39. којим је, између осталог, утврђено да свако има право на рад и слободу рада (став 1) и да је свако слободан у избору занимања и запослења и под једнаким условима му је доступно радно мјесто и функција (став 3), као и члан 50. којим је утврђено да се економско и социјално уређење заснива на равноправности свих облика својине и слободном привређивању, самосталности предузећа и других облика привређивања у стицању

и расподјели добити и слободном кретању робе, рада и капитала у Републици као јединственом привредном простору.

Суд је, у конкретном случају, имао у виду и: одредбу члана 1. Закона, којим је прописано да се овим законом уређују услови и начин вршења превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз и превоз за властите потребе, услови вршења превоза, концесијеу јавном линијском превозу лица, рад аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица на територији Републике Српске и рад станица за технички преглед возила; одредбу члана 4. тачка у), којом је прописано да је такси превоз јавни ванлинијски превоз лица за који се цијена превоза утврђује таксиметром, по одобреном цјеновнику услуга или на основу погодбе; одредбу члана 3. став 1. тачка б), којом је прописано да ће јединица локалне самоуправе посебним прописом, у складу са овим законом и прописима донесеним на основу њега, уредити превоз лица и ствари на својој територији, а посебно начин и организацију такси превоза; одредбу члана 9. став 1. тачка б) подтачка 4), којом је као посебан услов који превозник мора да испуни ради стицања права на одговарајућу лиценцу прописан услов да има у власништву или држи по основу лизинга моторна возила која испуњавају техничко-експлоатационе и еколошке услове за поједине врсте превоза и то најмање једно путничко моторно возило са највише 1+4 регистрованих сједишта, које за вршење такси превоза може бити старости до 15 година, облика каросерије лимузина или караван, или једно путничко моторно возило намјенски произведено за превоз лица са посебним потребама (инвалидска лица) и одредбу члана 70. став 3. којим је прописано да је такси превозник који не испуњава услове из члана 9. став 1. тачка б) подтачка 4) овог закона за такси превознике ступањем на снагу овог закона дужан ускладити своје пословање најкасније до 31. децембра 2014. године.

Имајући у виду да из наведених уставних одредаба произлази овлашћење законодавца да уређује услове за обављање одређене

дјелатности, Суд је оцијенио да је право законодавца да уређујући услове и начин вршења превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз, уређује и услове и начин вршења такси превоза. С тим у вези Суд је оцијенио да прописивање као у оспореној одредби члана 51. став 1. Закона, односно да такси превозник може вршити такси превоз само на подручју јединице локалне самоуправе на којем има регистровано сједиште, право законодавца да, процјењујући друштвену оправданост уређивања ових односа, пропише такве услове и начин обављања такси превоза. Поред тога, Суд је оцијенио да је и прописивање као у ставу 2. овог члана, односно да се одредбе из става 1. овог члана не односе на појединачне вожње између двије јединице локалне самоуправе са повратном празном вожњом, односно повратном вожњом истих путника, те прописивање као у ставу 4., да се одредбе ст. 1. и 2. овог члана не односе на такси превознике који имају регистровано сједиште у јединици локалне самоуправе која у свом саставу има више општина, ако такси превоз врше у оквиру те јединицелокалне самоуправе, као уређивање граничне ситуације, сагласно Уставу. Наиме, законодавац је, поред одређивања такси превоза као локалног превоза, односно превоза који се обавља на подручју јединице локалне самоуправе, одредио да такси превозник који је започео превоз на подручју јединице локалне самоуправе на којој има регистровано сједиште, може, у складу са прописаним условима, да заврши започети превоз на подручју јединице локалне самоуправе на којој нема регистровано сједиште, али не и да обавља дјелатност на подручју те јединице локалне самоуправе, што се сагласно Уставу, уређује законом.

С обзиром на то да се прописани услови за обављање дјелатности такси превоза односе подједнако на све који обављају те послове, Суд је оцијенио да прописивање као у оспореној одредби члана 51. Закона није у несагласности ни са чл. 39. и 50. Устава Републике Српске.

Цијенећи да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске” бр. 104/11 и 92/12), у овом предмету одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У -52/14, од 30. септембра 2015. године)

ЗАКОН О ОДРЖАВАЊУ ЗГРАДА

Имајући у виду наведено, те цијенећи наводе даваоца иницијативе да је оспореним прописивањем нарушено уставно начело о неповредивости стана, Суд је утврдио да у конкретном случају није дошло до повреде гаранција из члана 24. Устава. Наиме, неповредивост стана, у смислу наведене уставне одредбе, представља једно од основних личних права човјека и грађанина, које је заштићено у оквиру права из домена поштовања приватног и породичног живота, те је везано за сферу слободе личности и сигурност човјека. Ова уставна одредба се односи на забрану уласка службеног лица и вршење претреса без судског налога у стану против воље његовог држаоца, уз изузетак када се ради о хватању учиниоца кривичног дјела или спасавања људи и имовине.

Како из наведеног произлази, давалац иницијативе је, погрешним тумачењем предметне уставне одредбе, довео у везу гаранције о неповредивости стана из члана 24. Устава са овлашћењима које је законодавац дао комуналној полицији у вршењу надзора над спровођењем Закона о одржавању зграда, а које се огледа у могућности да се етажном власнику нареди да омогући извођење радова хитних интервенција, инвестиционог

или текућег одржавања заједничких дијелова или уређаја зграде у дијелу који пролази кроз његов посебан дио или извођење радова из његовог посебног дијела. Овакво законско рјешење, по оцјени Суда, одражава специфичност и сложеност етажне својине и колективног начина становања и не задире у суштину права на неповредивост стана, како је то дефинисано Уставом. У конкретном случају је, дакле, усљед повезаности својине на посебном дијелу зграде и на заједничким дијеловима зграде, било неопходно уредити међусобне односе - права и обавезе носилаца етажне својине у одређеним ситуацијама које третирају оспорене законске одредбе, те тако обезбиједити адекватну заштиту права свих ових субјеката, односно одговарајући баланс у коришћењу ових права. Суд указује на то да вршењем својих права из домена коришћења зграде поједини етажни власници не могу угрожавати права и интересе других лица. По оцјени Суда, предметне одредбе представљају одраз законодавне политике и ијелисходне процјене законодавца на који начин ће уредити обавезе етажних власника у случају спречавања или настанка евентуалне штете усљед квара на уређајима у посебном или заједничким дијеловима зграде или потребе извођења хитних интервенција, инвестиционог или текућег одржавања.

Из образложења

Раде Цумбо из Нове Тополе дао је Уставном суду Републике Српске (у даљем тексту: Суд) иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 46. тачке б) и в) Закона о одржавању зграда („Службени гласник Републике Српске“ број 101/11). У иницијативи се наводи да оспорене законске одредбе нису у сагласности са чланом 24. Устава Републике Српске, којим је утврђено да је стан неповредив, те је одређено под којим условима службено лице може ући у стан или друге просторије против воље њиховог држаоца. Давалац иницијативе сматра да

предметне одредбе Закона о одржавању зграда дерогирају суд и судску заштиту једног од основних права грађана - право на неповредивост стана, те да органу управе дају Уставом гарантовану судску надлежност, на штету судске власти. Такође истиче да оспорено прописивање у пракси доводи до великих проблема и недоумица у заједницама етажних власника, као и код комуналне полиције. Сходно наведеном, предлаже да Суд утврди да предметне законске одредбе нису у сагласности са Уставом Републике Српске.

Оспореним одредбама члана 46. Закона о одржавању зграда прописано је да у вршењу контроле над спровођењем овог закона и прописа донесених на основу њега, надлежна комунална полиција, поред овлашћења из Закона о комуналној полицији („Службени гласник Републике Српске“ број 85/03), овлашћена је и да: нареди етажном власнику да без одлагања и о свом трошку изведе радове на отклањању квара у свом посебном дијелу зграде којим се наноси штета другим посебним или заједничким дијеловима зграде или доводи у питање њихово функционисање, те да поправи или надокнади штету која је настала као посљедица тог квара на другим посебним или заједничким дијеловима зграде (тачка б), те да нареди етажном власнику да одмах или у одређено вријеме омогући извођење радова хитних интервенција, инвестиционог или текућег одржавања заједничких дијелова или уређаја зграде у дијелу који пролази кроз његов посебан дио или када је неопходно да се ти радови изведу из његовог посебног дијела зграде (тачка в).

У одговору који је на рјешење о покретању поступка доставила Народна скупштина Републике Српске наводи се да давалац иницијативе погрешно доводи у везу уставне одредбе о неповредивости стана са овлашћењем које је оспореним законским одредбама дато комуналној полицији - да нареди етажном власнику извођење радова на отклањању квара на свом посебном дијелу зграде којим се наноси штета другим дијеловима зграде или да омогући извођење хитних интервенција када је то неопходно да би се избјегла штета. Законодавац је, како се даље истиче, у колек-

тивним условима становања, а руководећи се разлозима цјелисходности, морао наћи модус који ће омогућити етажним власницима да право својине у потпуности користе, а да притом не угрожавају права трећих лица, те им тако обезбиједити и уживање у заједничким дијеловима зграде. Оваквим прописивањем је, по мишљењу доносиоца оспореног закона, на најефикаснији начин осигурана заштита интереса сваког појединог етажног власника, нарочито од прекорачења права у кориштењу посебног и заједничких дијелова других етажних власника зграде. Оспорене законске одредбе представљају најцјелисходније рјешење којим се избјегава могућност да неки од етажних власника снесу претјерани терет усљед кварова, настанка штете или само редовног одржавања свих дијелова зграде.

У поступку оцјењивања уставности оспореног члана 46. тачке б) и в) Закона о одржавању зграда, Суд је имао у виду да према одредбама тачака 6. и 18. Амандмана ХХХИИ на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, као и друге односе од интереса за Републику, у складу са Уставом. Поред тога, члан 60. став 1. Устава гарантује да физичка и правна лица остварују својинска права на непокретностима према њиховој природи и намјени, у складу са законом, док је чланом 49. ст. 1. и 2. утврђено да се слободе и права остварују, а дужности испуњавају непосредно на основу устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, те да се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода само када је то неопходно за њихово остваривање. У конкретном случају релевантне су и одредбе члана 102. став 1. тачка 2. Устава, према којој општина преко својих органа у складу са законом уређује и обезбјеђује обављање комуналних дјелатности.

Сагласно наведеним уставним овлашћењима, Законом о одржавању зграда је, са циљем да се обезбиједи функционалност и

безбједност зграда, те очување стамбеног фонда, уређено одржавање стамбених, стамбено-пословних и пословних зграда, односно утврђена су права и обавезе власника станова и других посебних дијелова зграде у погледу одржавања и коришћења зграде као цјелине, станова, као и заједничких дијелова зграде. Тако је чланом 2. овог закона прописано да одржавање зграде обухвата извођење радова редовног и инвестиционог одржавања станова, пословних просторија, гаража као посебних дијелова, те заједничких дијелова зграде. Према члану 4. ст. 1. и 2. Закона заједнички дијелови и уређаји зграде су недјељива и неподјељена имовина етажних власника која представља основ сувласничке заједнице са једнаким обимом права и обавеза, у складу са законом и њиховим међусобним уговором, а ова заједничка својина је у зависном односу према засебној етажној својини и неодвојива је од ње. Поред тога, прописано је да заједничке дијелове зграде одржавају и финансирају етажни власници заједнички, да одржавање може бити редовно и инвестиционо, те да се радовима хитних интервенција сматрају радови који се на згради извршавају без одлагања ради заштите живота и здравља људи, њихове сигурности, заштите имовине од оштећења и довођење зграде, њених дијелова, уређаја, инсталација и опреме у стање исправности, употребљивости и сигурности (чл. 12, 13, 14. и 16. став 1.) Између осталог, оспореним одредбама члана 46. тачке б) и в) предметног закона прописао је која овлашћења има надлежна комунална полиција у вршењу контроле над спровођењем овог закона.

Истовремено, приликом разматрања оспорених законских одредаба Суд је узео у обзир да према Закону о комуналној полицији ("Службени гласник Републике Српске" број 28/13) комунална полиција врши комунално-инспекцијаски надзор над примјеном закона, одлука јединица локалне самоуправе, других прописа и општих аката из области комуналних дјелатности и других дјелатности утврђених законом (члан 2), да врши комунално-инспекцијски надзор над примјеном прописа којима се

уређује одржавање зграда и придржавање кућног реда у зградама (члан 9. став 1. тачка р)), да, уколико у вршењу надзора утврди да је повријеђен пропис, доноси рјешење којим налаже отклањање неправилности, забрањује вршење радњи које су у супротности са прописима до отклањања неправилности и предузима друге мјере и радње предвиђене посебним прописом (члан 23), те да се против рјешења комуналног полицајца може изјавити жалба градоначелнику, односно начелнику јединице локалне самоуправе у року од осам дана од дана достављања рјешења (члан 29. став 1).

Имајући у виду наведено, те цијенећи наводе даваоца иницијативе да је оспореним прописивањем нарушено уставно начело о неповредивости стана, Суд је утврдио да у конкретном случају није дошло до повреде гаранција из члана 24. Устава. Наиме, неповредивост стана, у смислу наведене уставне одредбе, представља једно од основних личних права човјека и грађанина, које је заштићено у оквиру права из домена поштовања приватног и породичног живота, те је везано за сферу слободе личности и сигурност човјека. Ова уставна одредба се односи на забрану уласка службеног лица и вршење претреса без судског налога у стану против воље његовог држаоца, уз изузетак када се ради о хватању учиниоца кривичног дјела или спасавања људи и имовине.

Како из наведеног произлази, давалац иницијативе је, погрешним тумачењем предметне уставне одредбе, довео у везу гаранције о неповредивости стана из члана 24. Устава са овлашћењима које је законодавац дао комуналној полицији у вршењу надзора над спровођењем Закона о одржавању зграда, а које се огледа у могућности да се етажном власнику нареди да омогући извођење радова хитних интервенција, инвестиционог или текућег одржавања заједничких дијелова или уређаја зграде у дијелу који пролази кроз његов посебан дио или извођење радова из његовог посебног дијела. Овакво законско рјешење, по оцјени Суда, одражава специфичност и сложеност етажне својине и колективног начина становања и не задире у суштину права на неповредивост стана,

како је то дефинисано Уставом. У конкретном случају је, дакле, усљед повезаности својине на посебном дијелу зграде и на заједничким дијеловима зграде, било неопходно уредити међусобне односе - права и обавезе носилаца етажне својине у одређеним ситуацијама које третирају оспорене законске одредбе, те тако обезбиједити адекватну заштиту права свих ових субјеката, односно одговарајући баланс у коришћењу ових права. Суд указује на то да вршењем својих права из домена коришћења зграде поједини етажни власници не могу угрожавати права и интересе других лица. По оцјени Суда, предметне одредбе представљају одраз законодавне политике и цјелисходне процјене законодавца на који начин ће уредити обавезе етажних власника у случају спречавања или настанка евентуалне штете усљед квара на уређајима у посебном или заједничким дијеловима зграде или потребе извођења хитних интервенција, инвестиционог или текућег одржавања.

Наводе иницијативе који се односе на недоумице и дилеме у погледу тумачења и примјене у пракси оспорених законских одредаба, Суд није разматрао, јер према члану 115. Устава, то није у домену његове надлежности.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У-38/14, од 24. јуна 2015. године)

ПРОГЛАШЕЊЕ ВАНРЕДНОГ СТАЊА НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Имајући у виду да је оспорена Одлука о проглашењу ванредне ситуације за територију Републике Српске, као акт темпоралног карактера, престала да важи, Суд је, примјеном члана 57. став 1. тачка а) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 104/11 и 92/12), обустави поступак за оцјену њене уставности и законитости, цијенећи истовремено да није потребно донијети одлуку због

тога што нису отклоњене евентуалне посљедице неуставности и незаконитости.

Како је у току претходног поступка правно и чињенично стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, о оспореној одлуци одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

У погледу оспореног Закона о заштити и спасавању у ванредним ситуацијама и Закона о Влади Републике Српске, Суд је одлучио да не прихвати иницијативу. Наиме, с обзиром на чињеницу да је иницијатива у дијелу у којем су оспорени ови закони непотпуна и не садржи податке неопходне за вођење поступка пред Судом, од даваоца иницијативе је тражено да, у смислу члана 33. Закона о Уставном суду Републике Српске, прецизира које одредбе оспорених закона нису у сагласности са Уставом Републике Српске, те у чему се огледа њихова неуставност, односно које одредбе Устава су у конкретном случају повријеђене. Како давалац иницијативе у остављеном року није поступио по налогу Суда, односно није отклонио недостатке који онемогућавају поступање по иницијативи у овом дијелу, Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка в) Закона о Уставном суду Републике Српске, одлучио да у односу на наведене законе не прихвати иницијативу.

Из образложења

Саво Бојић из Друговића, Хрваћани, дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости Одлуке о проглашењу ванредне ситуације за територију Републике Српске („Службени гласник Републике Српске" број 1/14 – ванредан број), коју је донијела Влада Републике Српске. У иницијативи се наводи да према Уставу Републике Српске, Влада није овлашћена за доношење овакве

одлуке, јер је чланом 70. Устава утврђено да је то у надлежности Народне скупштине, која, према овој уставној одредби, проглашава ванредно стање за Републику или дио Републике у случају угрожавања безбједности, усљед елементарних непогода (поплава, земљотреса и пожара), природних катастрофа и др. Давалац иницијативе такође сматра да су у конкретном случају нарушене и гаранције из чл. 15. и 17. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. У допуни иницијативе тражи се и оцјена уставности Закона о заштити и спасавању у ванредним ситуацијама („Службени гласник Републике Српске" број 121/12) и Закона о Влади Републике Српске („Службени гласник Републике Српске" број 118/08), који су у преамбули оспорене одлуке наведени као правни основ за њено доношење, али давалац иницијативе је само паушално оспорио ове законе, не наводећи у чему се конкретно огледа њихова неуставност, односно које одредбе ових закона нису у сагласности са Уставом.

Приликом разматрања дате иницијативе, Суд је имао у виду да је у току трајања овог поступка оспорена одлука престала да важи ступањем на снагу Одлуке о престанку важења Одлуке о проглашењу ванредне ситуације за територију Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 41/14), којом је престало њено важење у Републици, осим за подручје градова Бијељина и Добој и општина Вукосавље, Модрича, Шамац, Сребреница, Доњи Жабар и Шековићи. Након тога, Одлуком о престанку ванредне ситуације ("Службени гласник Републике Српске" број 53/14) престала је ванредна ситуација и за подручје градова Бијељина и Добој и општина Вукосавље, Модрича, Шамац, Сребреница, Доњи Жабар и Шековићи.

Имајући у виду да је оспорена Одлука о проглашењу ванредне ситуације за територију Републике Српске, као акт темпоралног карактера, престала да важи, Суд је, примјеном члана 57. став 1. тачка а) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 104/11 и 92/12), обустави поступак

за оцјену њене уставности и законитости, цијенећи истовремено да није потребно донијети одлуку због тога што нису отклоњене евентуалне последице неуставности и незаконитости.

Како је у току претходног поступка правно и чињенично стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, о оспореној одлуци одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

У погледу оспореног Закона о заштити и спасавању у ванредним ситуацијама и Закона о Влади Републике Српске, Суд је одлучио да не прихвати иницијативу. Наиме, с обзиром на чињеницу да је иницијатива у дијелу у којем су оспорени ови закони непотпуна и не садржи податке неопходне за вођење поступка пред Судом, од даваоца иницијативе је тражено да, у смислу члана 33. Закона о Уставном суду Републике Српске, прецизира које одредбе оспорених закона нису у сагласности са Уставом Републике Српске, те у чему се огледа њихова неуставност, односно које одредбе Устава су у конкретном случају повријеђене. Како давалац иницијативе у остављеном року није поступио по налогу Суда, односно није отклонио недостатке који онемогућавају поступање по иницијативи у овом дијелу, Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка в) Закона о Уставном суду Републике Српске, одлучио да у односу на наведене законе не прихвати иницијативу.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У-48/14, од 30. септембар 2015. године)

ПЛАТЕ ЗАПОСЛЕНИХ У ОБЛАСТИ ПРОСВЈЕТЕ И КУЛТУРЕ

Од значаја је, притом, да ли је остваривање појединих права из рада и по основу рада која су предвиђена општим прописима обезбијеђено и категоријама запослених на које се примјењују посебни прописи и то тако да сва лица у тој категорији

запослених, која се налазе у истој ситуацији, право остварују на исти начин. Поред тога, гарантујући право на зараду по основу рада, Устав Републике Српске не јемчи право на одређену врсту прихода нити утврђује висину ове зараде. Устав, такође, не познаје ограничења у погледу надлежности законодавца да системским или посебним законима регулише право на зараду по основу рада, што подразумева његово овлашћење да, између осталог, утврди и врсте примања. Стога, нормирајући као оспореним чланом 21, законодавац није онемогућио, нити ограничио право адресата Закона на зараду по основу рада, што је, према оцјени Суда, у сагласности са чланом 39. став 5. Устава. Регулисање радноправних односаје, у овом контексту, ствар цијелосходне процјене законодавца, чија оправданост, према члану 115. Устава, није у домену уставносудске контроле.

Суд није разматрао констатацију подносиоца иницијативе да су, у оквиру категорије буџетских корисника, адресатима Закона утврђени најнижи платни коефицијенти, цијенећи да иста не садржи елементе уставноправног оспоравања, те да је дата у функцији поткријепљења раније изложених навода. Надаље, како се ни у једном од случајева не прописивања надокнада не ради о легислативном пропусту, није у надлежности овог суда да оцјењује уставност норме којом је њен доносилац пропустио да уреди нешто што му није ни било у обавези.

Собзиром на то да је Суд утврдио да оспореним законским нормирањем нису повријеђена релевантна Уставом зајемчена права, то не постоји основ за разматрање евентуалне дискриминације у уживању ових права, чију забрану гарантује члан 1. Протокола број 12 уз Конвенцију.

Исто тако, сходно члану 115. Устава, није у надлежности Суда да законодавцу налаже интервенције у погледу појединих легислативних рјешења.

Из образложења

Војин Бадњар из Љубије дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјену уставности члана 21. Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), наводећи да исти не садржи одредбе којима би се запосленима јемчило право на једнократну новчану помоћ за посебне резултате у раду, као и новчану помоћ у случају инвалидности и дуготрајне болести, те помоћ у случају елементарних непогода или пожара у стану радника. Право на предметна новчана примања је, међутим, утврђено другим буџетским корисницима на које се примјењује Закон о платама запослених у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), Закон о платама запослених у органима управе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), Закон о платама запослених у институцијама правосуђа Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), те Закон о платама запослених у јавним службама Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14). Поред овога, истиче се да, осим Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске, ниједан од претходно наведених закона не прописује платни коефицијент мањи од 11 за запослене са VII степеном стручне спреме, због чега су њихови адресати у привилегованом положају у односу на просвјетне раднике. Давалац иницијативе сматра да су, пропуштањем законодавца да оспореним чланом 21. Закона уреди право на релевантна новчана примања, повријеђена права запослених у области просвјете зајемчена чланом 10. Устава Републике Српске, као и право на уживање законом утврђених права без дискриминације, а како је зајемчено Протоколом број 12 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, јер су једина категорија буџетских корисника која је изузета из права на предметну врсту примања. С обзиром на изложено, предлаже се да Суд оцијени да ли је

оспорено нормирање у супротности са чланом 10. Устава, али и да Суд усвоји појединачне мјере с циљем окончања повреде, односно да, сходно члану 58. Закона о Уставном суду Републике Српске, рјешењем, наложи Влади Републике Српске обуставу извршења оспореног Закона до коначне одлуке Суда, те затражи од Народне скупштине Републике Српске хитне измјене оспореног члана, а како би се спријечило наступање неотклоњивих штетних посљедица.

Оспореним чланом 21. Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14) прописано је да запослени имају право на: а) отпремнину при одласку у пензију и у случају ако се из економских, организационих и технолошких разлога укаже потреба за престанком рада радника, б) накнаду трошкова превоза приликом доласка на посао и враћања са посла, в) накнаду за путне трошкове службених путовања у складу са важећим прописима, г) јубиларну награду, д) новчану накнаду приликом рођења дјетета, њ) новчану помоћ породици у случају смрти радника, е) новчану помоћ у случају смрти члана уже породице и ж) накнаду по основу обављања функције предсједника или повјереника репрезентативне синдикалне организације (став 1). У ставу 2. оспореног члана утврђено да се висина примања из става 1. истог утврђује Посебним колективним уговором за запослене у области образовања и културе Републике Српске.

Разматрајући предметну иницијативу Суд је имао у виду да је чланом 10. Устава Републике Српске утврђено да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство, а у складу са чланом 39. став 5. Устава, свако по основу рада има право на зараду, у складу са законом и колективним уговором. Чланом 49.

ставови 1. и 2. Устава утврђено је да се слобода и права остварују, а дужности испуњавају непосредно на основу Устава, осим ако је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, док се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода само када је то неопходно за њихово остваривање. Тачком 12. Амандмана XXXII на Устав, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, радне односе.

Поред овога Суд је узео у обзир да члан 1. Протокола број 12 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописује општу забрану дискриминације утврђујући да је уживање свих права утврђених законом осигурано без дискриминације по било ком основу, као што је пол, раса, боја коже, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, веза с неком националном мањином, имовинско стање, рођење или други статус (став 1), док ни један орган власти не смије никога дискриминисати ни по којем основу, као што је наведено у ставу 1 (став 2).

Суд је утврдио да је, сагласно наведеним уставним одредбама, законодавац поступао у оквиру својих овлашћења регулишући предмет новчаних надокнада на начин као у оспореном члану 21. Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14). Законодавац, наиме, пропуштајући да запосленима у области просвјете и културе утврди право на једнократну новчану помоћ за посебне резултате у раду, новчану помоћ у случају инвалидности и дуготрајне болести, те помоћ у случају елементарних непогода или пожара у стану радника, није, према оцјени Суда, повриједио уставне принципе из члана 10. Устава, с обзиром да начело равноправности не подразумијева једнакост у апсолутном смислу, већ гарантује једнак третман субјеката који се налазе у истим или истоврсним правним ситуацијама. Стога поређење права из рада и по основу рада која остварују адресати оспореног закона са

корелативним правима службеника јавне управе, запослених у министарствима, радника у правосуђу итд.није од уставноправног значаја, будући да се ради о потпуно различитим категоријама субјеката права, који, притом, обављају значајно различите врсте послова, те имају битно различите обавезе и одговорности из радног односа. По оцјени Суда, законодавац има дискрецију да посебним законима, па тако и иницијативом потенцираним Законом о платама запослених у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), Законом о платама запослених у органима управе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), Законом о платама запослених у институцијама правосуђа Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), те Законом о платама запослених у јавним службама Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 31/14), а на темељу општег принципа, регулише права и обавеза по основу рада за поједине категорије запослених на начин различит од оног коришћеног у оспореном закону.

Од значаја је, притом, да ли је остваривање појединих права из рада и по основу рада која су предвиђена општим прописима обезбијеђено и категоријама запослених на које се примјењују посебни прописи и то тако да сва лица у тој категорији запослених, која се налазе у истој ситуацији, право остварују на исти начин. Поред тога, гарантујући право на зараду по основу рада, Устав Републике Српске не јемчи право на одређену врсту прихода нити утврђује висину ове зараде. Устав, такође, не познаје ограничења у погледу надлежности законодавца да системским или посебним законима регулише право на зараду по основу рада, што подразумијева његово овлашћење да, између осталог, утврди и врсте примања.Стога,нормирајући као оспореним чланом 21, законодавац није онемогућио, нити ограничио право адресата Закона на зарадупо основу рада, што је, према оцјени Суда, у сагласности са чланом 39. став 5. Устава. Регулисање радноправних

односаје, у овом контексту, ствар цјелисходне процјене законодавца, чија оправданост, према члану 115. Устава, није у домену уставносудске контроле.

Суд није разматрао констатацију подносиоца иницијативе да су, у оквиру категорије буџетских корисника, адресатима Закона утврђени најнижи платни коефицијенти, цијенећи да иста не садржи елементе уставноправног оспоравања, те да је дата у функцији поткријепљења раније изложених навода. Надаље, како се ни у једном од случајева не прописивања надокнада не ради о легислативом пропусту, није у надлежности овог суда да оцјењује уставност норме којом је њен доносилац пропустио да уреди нешто што му није ни било у обавези.

Собзиром на то да је Суд утврдио да оспореним законским нормирањем нису повријеђена релевантна Уставом зајемчена права, то не постоји основ за разматрање евентуалне дискриминације у уживању ових права, чију забрану гарантује члан 1. Протокола број 12 уз Конвенцију.

Исто тако, сходно члану 115. Устава, није у надлежности Суда да законодавцу налаже интервенције у погледу појединих легислативних рјешења.

(Рјешење Уставног суда Републике Српске број:
У-50/14, од 30. септембра 2015. године)

